

Ötödik alkalommal osztottuk ki júniusban a Partiumi Keresztény Egyetem Magyar Nyelv és Irodalom Tanszéke és a Várad folyóirat közös Tabéry-novellapályázatának díjait. Dicséretet kapott **Bugya Anikó, Krisztik Réka, Boros Brigitta** és **Kormos Bernadett**. Középiskolás különdíjban részesült **Nagy Béla**. Harmadik

helyezett lett **Pataki Anett, Kolumbán Adrienn** és **Tankó Andrea**. Második helyezést ért el a PKE-s hallgató **Páll András** és a Zilahon élő **Covaciu Norbert**. Az első díjat a marosvásárhelyi **Brassai Eszter** nyerte el. Mostani összeállításunkban a díjazottak pályaműveit olvashatják.

BRASSAI ESZTER

Vágta

Van egy város. Ha elég jó kondiban vagy, egy óra alatt még gyalog is át tudod szelni. Laknak itt emberek is. Nagyrészt elégedetlenek. A családok kitelepednek a városon kívülre. Fél óra kocsival. Télen kicsit necces. A külvárosban beragadhatunk egy dugóba. Vagy a hóba. A hatóságokat váratlanul érte a hirtelen téli időjárás. Decemberben. De ez egy olyan ország, ahol a vonatok egy év alatt kilenc évet késnek. Mindenki beleszámolja az idejébe. Szar az ország. Bezzeg a dánok. De azért maradunk.

Szóval úgy tíz kilométerre található a fiatal családok überszövetsége. Ódon, kiöregedett falvakat töltenek meg. Közös farsangtól kezdve kézműves baba-mama délutánig mindent is szerveznek. A városba járnak dolgozni és ide hordják a gyerekeket iskolába. Arról ismerszik meg a fajtájuk, hogy van saját kenyérsütő gépük, szelektíven gyűjtik a szemetet, és utálják a román oktatási rendszert. Nem irigylem őket. Számomra olyanok, akár egy délibáb. Nem tudom megtapintani. Tudok róluk. Látom őket. Mégsem az enyémeik. A város részei. Én is a város része vagyok. Talán az atomjaink néha ütköznek, és rám morzsolódnak. De ezt én csak a hátamon terpeszkedő felelősségből érzem.

A városon belül maradnak az öregek és az egyetemisták. Az öregek két harcoscsoportba tömörülnek. Az egyik a túlélő posztkommunista szindrómában szenvedő fajta. Őt úgy tudod felismerni, hogy a buszmegállóban még az izomsorvadásáról panaszkodik, aztán ha beparkol a busz a megállóba, jó erősen sípcsonton ver a botjával, hogy jobb helyet kapjon. És mindenhová beáll, ahol sorban állnak. A másik fajta ennél szelídebb. Facebookozik. Az unokája Angliában él. Szóval tudja, mi a módi. Volt már

BRASSAI ESZTER (Marosvásárhely) a Marosvásárhelyi Művészeti Egyetem teatrológia szakán tanult. Olvasóklubot vezet, színházi nevelési előadásokban vesz részt, valamint a marosvásárhelyi Havi Dráma nevű felolvasószínházi eseménysorozat szervezőcsapatának aktív tagja.

külföldön. A veje nem magyar. Nem sokat beszélgetnek, de azért szépen tud mosolyogni. Az öregség egy rendszer elhagyott maradványait jelzi. Hogy egyszer valami működött, aztán elromlott. Egyszer mi is egy kor emlékévé válunk. Vajon lesz tündöklés is, vagy csak a bukás marad?

Molyirtószagú város. Nem olyan büdös, mint Budapest. Inkább csak gyengék még a friss illatok. Van kávézónk kortárs festményekkel. Van egy bazinagy ódon épületünk, a múlt században ez volt a város nagy dobása. Vannak falfestményeink. Muie Horea Cloșca Si Crișan! Trăiască Ungaria! Ez ilyen. A Kultúránk része. Egy nap majd tanítani fogják. Engem nem zavar.

Az egyetemisták láthatatlanok. Jobban mondva nem azok, csak az évek során rájuk rakódott valami kamuflázsszerű réteg. Eltakarja őket a város. Félnek levakarni magukról.

Gyermekkoromban a szüleim elvittek a Csodák palotájába. Volt ott egy ilyen gépezet. Rá kellett állnod. Egyensúlyfejlesztő. Ha a szüleim végül nem fogták volna meg a kezem, valószínűleg még mindig ott próbálkoznék. Talán el sem mozdultam. Nincs szilárd talaj. Minden mozog.

Ahogy felnőtté válsz, zsigerből rád tör valami nyugtalanító. Elhaladsz a huszonegyes mellett, majd lejár az egyetem is, a diáknapok nevű piros betűs kiszabadul a rózsaszín, ragacsos vattacukor szorításából. Magadban motyogsz. Túl nagy a zaj. Huszonöt vagy. A nyugtalanság egyre szorosabban telepszik rád, és már az okát is tudod. Lassan eltűnik az, amit te életnek hittél. Te is eltűntél. Kimennél a kedvenc kocsmádba, de rájössz, hogy már totál átváltozott az egész épület. Hiányoznak az ismerős arcok. Hová tűntek a barátaid? Emlékszel rájuk, de arra már nem, hogy miért nem kerested őket eddig. Hová tűnt az élet? Elindulsz keresni. Színházba mész. Stúdiószínpad. Vagyis fel kell menni a színpadra, ott van a nézőtér. Oda raknak a színész lábai elé, hogy aztán beléd rúgjon. Lemeztelenített színház. Császár új ruhája. Jobb lenne inkább a nagymamámmal a bíbor színű bársonyszéken. A zsebében mindig van mentolos cukorka.

A város összes gyermeke ült már az állatkerti szobor-paripán. A szülők készítettek róla vagy tíz képet. Ez a mi városunk lakcímkártyája. Egyszer felmászhatsz a főtéren Avram Iancu szobrára. Felpattanni mellé a lóra és megmarkolni a gyeplőt. Legalább húsz méter magas. Így fényképezzetek le. Mi is hősök vagyunk. A hátunkon cipeljük majd a várost, amikor ti meghaltok. Mi vagyunk a jövő. Emeljete fel a katona mellé a nyeregbe, hogy mindenki láthasson. Most jó. A könyereg hidegen, de szilárdan szorul a combjaimhoz. Ideje végigvágatni a városon. Teljes erőmből belevágom a bokám a csődör oldalába.

Elfelejtett szavak egy váróteremben

Szereplők:

Garnatus – Ujjatlan Felsőkabát

Makranc – Makacsság

Liphec – Bamba, Ügyetlen

Karcer – Börtön

Csereklye – Száraz Ág

Bitonya – Kelés, Fekély

Guzlica – Délszláv Népi Vonóshangszer

Bitonya nemrég érkezett meg a zsúfolásig megtelt váróterembe. Gézzel betemetett karját szorongatja egy viszonylag kényelmesnek mondható széken. Kitömött huzatú, legalább nem fázik fel, gondolja. Ahogy ott gubbaszt, feltűnik neki, hogy mindenki távol tartja magát tőle. Ez úgy általában nem újdonság nála. Viszont most kissé zavarják a suttogva elengedett szitkok. Nem mintha nem szokta volna meg ezt odakint, de akkoriban valahogy nem fájt hallani.

Csereklye a padlón hever. Szárazzá és unalmassá tette az idő. Nagyjából egyedül van, és igazából azt gondolja, nincs értelme már semminek. Guzlica csak ül, egymagában pengeti élete utolsó dallamát, amíg egyszer csak észreveszi Csereklyét a padlón és leül mellé. Kötelességének érzi legalább itt, és ameddig lehet, fényt vinni a létezők életébe. Játítani kezd neki egy gyönyörű szláv dallamocskát, maga sem tudja, honnan szedte össze. Csereklye örömeiben lángra lobban és táncolni kezd, majd másodpercek töredéke alatt hamuvá válik. Guzlica némán mered a kupacra, majd hang nélkül arrébb vonul. Hirtelen hosszúra nyúló sípszó hallszik a hangosbemondóból, majd eltűnik a tetem.

Karcer a bejárati ajtó mellett keres helyet, majd vigyázzba állva pásztázza a tömeget. Hirtelen nyílik az ajtó, Karcer felordít fájdalmában. Természetesen csak némán, és mozdulatlanul, már ha lehet így. Neki mindenestre sikerül. A tekintély az mégiscsak tekintély. Habár vörös orra árulkodik az őt ért szégyenről, összehúzott szemöldökkel, vállait kidüllesztve áll az ajtóban, és tovább bámul.

Megérkezik Liphec, és elindul egy üres és lehetőleg nem törött széket keresni a zsúfolt váróteremben. Ahogy halad, hirtelen belebotlik Bito-

nyába, aki ebben a pillanatban magára önti a kezében levő forró kávét. Liphec, félve, hogy Bitonya kifakad, gyorsan elinal nagy bocsánatkérések közepette.

Hirtelen ordítózás töri meg a csendet. Már megint Makranc az. Nekiront az ajtónak, és folyton azt szajkózza, hogy ő igenis hallotta, hogy a hangosbemondón bementék, jobban mondva kimondták a nevét. Karcer lefogja mind a két kezét. Makranc zokogni kezd. Bizonygatja, hogy ő jól hallotta, nem süket. Nem, nem értette félre. Meg hogy ő mégiscsak megpróbálná felfeszíteni az ajtót, hátha. Nem érdekli, hogy nem lehet. Kezd hisztérikussá válni. Már csak fröcsköli a szavakat összefüggéstelenül. Garnatus, aki már régóta várakozik, odamegy Makranchoz. Kopott külsője mintha már egybeolvadt volna a térrel, a többiekkel. Lassan átlát-szóvá válik, ha így folytatja. Szóval odaáll. Nem szól. Szemeik beszélnek. Makranc átöleli Garnatust. Néma csend odabent, új szavak moraja hall-szik odakintről. Mindenki várakozik. Már senki sem vár.